

LJUDSKI GLAS

GLASILO „KMETSKO DELAVSKE ZVEZE“

khaja vsako sredo in stane za vse leto 18 K, za pol leta 9 K, za četrt leta K 4.50 in na mesec K 1.50. Posamezna številka stane 50 vinarjev. Inserati po dogovoru.

Vse dopise in pošiljatve je frankirati in naslavljeni na: „LJUDSKI GLAS“, Ljubljana, Frančiškanska ulica 6, I. nadstr., Učiteljska tiskarna.

Zaupnikom!

Mnogo zaupnikov se je na naš sestanek, preteklo nedeljo, priglasilo zadnji trenutek, zato jim ni bilo več mogoče dostaviti vabila pravočasno. Prosimo jih,

naj nam oprostite, krivda ni na naši strani. Pa drugič, saj se bo vršilo v poletju itak veliko delegacijsko zborovanje KDZ v Ljubljani, na katerega bodo povabljeni tudi vsi zaupniki.

Enoglasne sklepe

o delavnem programu in o organizaciji K. D. Z.

1. Ustanovni zbor potrjuje že znana pravila K. D. Z. in naroča osrednjemu vodstvu, da jih po potrebi še dopolni.

2. Vsa organizacija K. D. Z. bodi popolnoma enotna. Deli se v krajevne organizacije, okrožne zveze in osrednjo zvezo. Za vse veljajo isti prispevki, ista pravila in iste tiskovine.

3. Krajevne organizacije upravljajo samostojno zadeve svoje občine; okrožne zveze samostojno svojega okrožja, osrednja zveza pa je vrhovno vodstvo vse organizacije. Sklepi osrednjega vodstva so veljavni za vse okrožne in krajevne organizacije. Važnejši sklepi krajevnih organizacij in okrožnih zvez se morajo predložiti preje v odobrenje osrednjemu vodstvu.

4. Vpisnina za člane K. D. Z. je 1 K, prispevek pa 3 K mesečno. Vse krajevne organizacije poberejo te prispevke mesečno od svojih članov. Od tega obdrže po 20 v za vsakega člana za kritje lastnih izdatkov, ostalo, to je po 2 K 80 v od vsakega člana pa pošiljajo naravnost osrednjemu vodstvu v Ljubljano. Izdatke okrožne zveze krije osrednje vodstvo in sicer dobi okrožna zveza za vsakega člana v svojem okrožju po 25 v mesečno. Iz ostanka krije osrednje vodstvo naročnino za „Lj. Glas“, strankin davek, prispevek za strokovno komisijo in svoje lastne izdatke.

5. K. D. Z. prevzema v svoje lastništvo „Ljudski Glas“, poučno in zabavno knjižnico „Ljudskega Glasu“ ter propa-

Ljudstvo je govorilo!

V nedeljo, dne 29. februarja se je vršilo v Ljubljani zborovanje, ki bo tvorilo mejnik v zgodovini slovenskega kmetško delavskega ljudstva. Ustanovila se je

Kmetško-delavska zveza.

Iz vseh pokrajin Slovenije so prihiteli vabljeni zaupniki v Ljubljano, da položijo temeljni kamen oni organizaciji, ki bo edina osvobodila naše revno kmetško ljudstvo stoletnega zatiranja in izkoriščanja.

Zgodovinskega pomena bo to zborovanje in zgodovinski bo dan 29. II. 1920, saj se je ta dan ustanovila organizacija, ki smo jo tako dolgo želeli, tako temeljito pripravljali in ki bo v bodoče vodila usodo našega kmetško-delavskega ljudstva.

Zborovanje se je vršilo v hotelu Tivoli. Kmalu po 9. uri dopoldne je eden izmed sklicateljev

otvoril zborovanje

s primernim nagovorom, nakar je bil izvoljen predsednikom zborovanja sodrug Košir, zaveden kmet iz Gojzda pri Tržiču. Predno se je prešlo na dnevni red, so pozdravil zborovalce minister n. r. sodrug Anton Kristan, ki je v lepem govoru očrtal velikanski pomen socialistične

kmetške organizacije. Nato je pozdravil zborovanje v imenu 40.000 organiziranih industrijskih delavcev sodr. Tokan in končno še v imenu socialističnih državnih poslancev sodr. Kopač.

Pri prehodu na dnevni red, je povzel prvi besedo sodr. Prepeluh, ki je v lepem govoru razložil pomen, namen in program K. D. Z. Poslušavci so mu živahno pritrdjevali.

Za tem poročilom se je vnela živahna debata, v katero je posegla cela vrsta navzočih zaupnikov, zlasti kmetov. Razpravljalo se je o nalogah K. D. Z., o njenem programu, njeni organizaciji in njenem delavnem načrtu.

Med najživahnejšo debato je prišlo iz Maribora telefonično poročilo, ki navdušeno pozdravlja ustanovno zborovanje K. D. S. in poroča, da so naši vrli mariborski sodrugi ustanovili že

35 krajevnih organizacij K. D. S.

To poročilo so sprejeli zborovalci z velikim navdušenjem.

Ker bi zavzelo natančnejše poročilo o poteku celotnega zborovanja preveč prostora, objavljamo v naslednjem le

LISTEK.

Kuta v ljudskem humorju.

(Dalje.)

Poklicali so ga. Vrag je prišel takoj sklonil glavo in vprašal: „Kaj zahtevate od Vašega ponižnega sluga, gospod?“

„Opičko, tvoje delo in pridnost za služita odlikovanje. Pokazal si toliko ljubezni in udanosti našemu redu, toliko dobrega si storil; zato smo sklenili, da te sprejmemo kot brata v naš red. Bodi nadalje pobožen, priden in ubogljiv. Ker ne znaš latinščine, bomo mi namesto tebe brali mašo in na koru peli. Ti pa boš v naprej oskrboval kuhinjo; za pomočnika bomo že poskrbeli. To sprejmi kot častno odlikovanje.“ Opička je z veseljem sprejel ponudeno mu mesto.

Od te ure se je imenoval „Frater Opička“. Tako je živel v samostanu sedem let. Bratu Opičku pa ni zadostovalo, da je spravil vse menihe ob observanco. Hotel je tudi videti krvave glave in bule. V prostem času je rezal debele palice: k vsaki je privezal kos traka in obesil jo

v lepem redu — drugo ob drugi — na zid v svoji celici. Začudeno so gledali menihi to početje. „Brate, kaj naj to pomeni?“

Vrag se je potuhnjeno nasmehnil, češ: „V samostanu moraš vedno iskati dela. Mislim, da je tudi treba računati s tem, da se lahko branimo, ako bi nas kdaj prišli obiskat tatovi; kdor bo iz kateregakoli vzroka potreboval orožje, ve, kje je za dobiti.“ Tatovi sicer niso prišli, ampak med menihi je nastal razdor zaradi zale punice. Nastali sta dve stranki. Ena pod vodstvom gvardijana je prišla k Opičku in zahtevala palice; prošnja so utemeljili s tem, da so od druge stranke ogroženi. Brat Opička je seveda prošnji ugodil. Komaj so odšli, je prišla druga stranka pod vodstvom dolgega meniha. Tudi ti so se v Opičkovem arzenalu oborožili. Samo še ena — najdebeljša — palica je ostala viseti. Tisto je pustil Opička zase. — Bila je polnoč, zvonilo je k polnočni pobožnosti: oba kora sta se zbrala. Vsak je imel v eni roki molitvenik, v eni pa palico. V cerkvi sta se srečala.

Komaj je gvardijan zagledal dolgega meniha, se je razljutil in nameril s palico, da ga udari. Tudi dolgi menih ni bil len

in je takoj udrihnil po nasprotnikovi glavi. To je bil signal — kmalu je bila bitka v najlepšem teku. Po cerkvi so se razlegali udarci in vpitje ranjenih je bilo srce razdirajoče. V trenutku, kadar je bila bitka najljutejša, je Opička neopazeno ugasnil luči. Sedaj se je krik podvojil. Udarec za udarcem je padal na sovražnika in prijatelja. V tej egiptovski temi je Opička vrgel med nje še težko cerkveno klop, katera je dovršila učinek, ker takoj so imeli nekateri za nekaj zobov manj in enemu je zlomil roko. Z groznim vpitjem se je Opička vrnil med bojevnike. Palico je vrtel tako spretno, da narah ni bilo enega brez bulje. Konečno so — za nadaljni bolj nesposobni — odnehali. Ko so se lotili pospravljanja, je prišel Opička z lučjo ter jim je začel brati levite: Sram, trikrat sram vas bodi. Ste li to bratje? Ali ste pozabili na vaše dostojanstvo, čast in ugled, ki ste ga naši sveti cerkvi dolžni? Kaj si bodo mislili ljudje, ako bodo videli vaše zbite tonzure? Razidite se — olji in živite v naprej v miru in bratski slogi.“

(Dalje prihodnjič.)